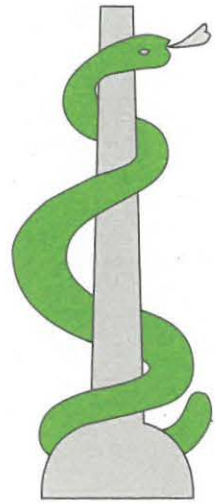

Last van dierplagen zonder plaagdieren

Klachten over insecten die er niet zijn vertonen elk jaar een piek in maart en november. Extreme hygiëne, mentholpoeder, zelfs slaapmiddelen en de inzet van insecticiden, ze kunnen de obsessie voor 'die beestjes' zelden wegnemen. Alleen een langdurige, multidisciplinaire en geïntegreerde aanpak van deskundigen kan uitkomst bieden. Maar soms is een verlichting van de klachten het maximale van wat je kunt bereiken.

FOBIE OF WAAN

Op grond van de aard van het innerlijke conflict worden in de literatuur twee grondvormen onderscheiden. Bij arthropodofobie (geleedpotigenvrees) is de patiënt potentieel in staat om het irrationele karakter van zijn vrees te onderkennen. Een patiënt daarentegen met delusio arthropodica (geleedpotigenwaan) zal overtuigd blijven van de grond van zijn angsten, zelfs met objectieve bewijzen van het tegendeel.

Recent praktijkgeval

Moeder en zoon (26 jaar) wonen in een kleine, keurig nette woning in Den Haag. Vanwege vermeende vlooiënklachten wordt hun woning op 20 januari volledig behandeld met K-Othrine. De zoon verhuist, maar houdt klachten van jeuk en steken. De ene na de andere ongediertebestrijder betreedt zijn woning. De eerste ontdekt mosmijten in een matras die de zoon in zijn wanhoop inmiddels buitenshuis heeft gelegd; de volgende geeft de woning een behandeling met Empire-20. De score op 24 februari: een opgeruimd en ultraschoon huis, 21 (!) leeggspoten Roxasect spuitbussen, een deel van een luis, aangetroffen in het stopcontact, vuilniszakken vol met 'aangetaste' kleding, de garagebox vol met spullen uit de woning en een computer die volledig in plastic verpakt is. Dat is het moment waarop ook C.A. Coertjens, senioradviseur van het KAD, de woning betreedt en zijn onderzoek start naar de oorzaak van de klachten. De vriendin van de zoon heeft hem onlangs verlaten, zelfs de studie is gestaakt onder invloed van de extreme overlast waaronder hij gebukt gaat. Het enige dat Coertjens kan doen is luisteren, samen de woning en de garage doorlopen, uitleggen dat bepaalde insecten de klachten niet KUNNEN veroorzaken en daar de tijd voor nemen. Eind van de middag zijn moeder en zoon in tranen; ze tonen zich opgelucht en noemen het gesprek een 'keerpunt' in hun leven. Maar hoe lang blijven de afkeer en de angst weg?

Dit praktijkgeval staat niet op zichzelf. Een greep uit de vele telefoontjes die het KAD bereiken: caravanbewoners met mijten in het haar, een jonge vrouw met insecten in de haarwortelzakjes op het gezicht, een man met witte kleine beestjes op zijn zwarte speakers, een dame met een academische achtergrond die uit haar slaap wordt gehouden door knagende beestjes in haar (nieuwe, in plastic verpakte) matras, een oudere man met benen vol blauwe plekken die door beten zouden zijn ontstaan...

TUSSEN WAL EN SCHIP

Vaak sta je als ongediertebestrijder in zulke situaties machteloos. Wat kan je doen tegen een vermeende invasie van plaagdieren? Bestrijden zonder duidelijke aanwezigheid van plaagdieren is nooit aan te raden, maar niets doen kan ook averechts werken.

Een schijnbehandeling dan? Het KAD pleit voor een aanpak in

teamverband: overleg met de huisarts, een dermatoloog, de GG & GD, maatschappelijk werk, een ongediertedeskundige en (soms) de woningstichting. Als geen enkel monster wijst op de aanwezigheid van plaagdieren en de klachten tóch daaraan worden toegeschreven, dan kan alleen met voldoende aandacht en in teamverband iets worden bereikt.